

1737.

plum, hoc est animam nostram inhabitante, perveniret, atque ita tria illa prorsus sibi subdita, & penitus contracta jejuniis, et Oratione teneret concupiscentiam carnis, concupiscentiam oculorum, et ambitionem seculi aufcultavit subito invitamenta Dominica fortis Dei mulier, et secuta est spiritum ducentem in desertum poenitentia longe a mundanis oblectamentis, et secularibus curis inhabitantibus terras. Et non solum prima illius Quadragesimae tempus, sed per annos tres, & viginti, necdum Quadragesimae, verum etiam Adventus ferias solo caelesti orationis Cibo, & Sacrosancto Eucharistia pane sustentata transiegit, amarissimo tantum aquae liquatae salis, atque aceti potu sitim quandoque excrucians potius quam resinguens, quo tamen jejunii tempore robustior, atque vividior laboriosis caritatis muneribus persungebatur. Ita per gratiam Spiritus Sancti naturae usum, & sexus infirmitatem transgrediens, cibo abstinentiae, & potu amaritudinis aluit corpus suum, docens non solum nescire vitia, sed etiam causas nescire vitiorum.

Egenis, & Infirmis inservit eum nonnulli Matronis.

§.10. Ad sanctitatis igitur sublimitatem per erectas poenitentiae semitas celeri gradu progrediens Catharina, & a divino humilitatis magistro edocta, altitudinem perfectionis mensuram esse debere humilitatis, elegit abjecta esse in domo Patris sui magis quam habitare in tabernaculis peccatorum. Itaque se comitem adiciens, vel potius in pietate ducem aliis nobilibus Matronis, quarum cura erat Infirmis, pauperibusque succurrere, & miserorum calamitates, & angustias opere, & pecunia sublevare, circumibat per vicos, & Plateas querens in pauperibus, & infirmis, quem diligebat anima sua. Incedebat autem per Urbem gradu sobrio, veste humili, vultu modesto, fixis in terram oculis, ita ut praenuntia sanctitatis anteirent signa virtutum. Egenorum vero necessitatibus prompte, ac liberaliter subveniebat, & foeminas infirmas singulari caritate complectebatur. Sternabat lectos, purgabat fordes, vilia quaeque munia obibat, solabatur verbis, inserviebat manibus, pecunia sustentabat, cibis reficiebat. Laboriosum, atque humile infirmis inserviendi munus primum in privatis domibus, deinde in publico Nosocomio, cujus regimen ei demandatum est, sedula cura, & diligenti sollicitudine exercuit, & ad felicem usque vitae suae finem retinuit, militans stipendiis suis; nihil enim unquam accepit de substantia Nosocomii, sed quae sibi pro victu, & indumentis erant necessaria, suis expensis sibi ministrari volebat.

Qualis ejus esset amor erga Deum, sive que contempus.

§.11. Assiduis autem Caritatis officiis erga proximum, quasi quibusdam gradibus ad purum illum, ac mirabilem Dei amorem ascendit; Siquidem cum ejus corpus templum Dei inhabitantis effectum esset, animus veluti altare Domini, in quo sacrificium laudis quotidie Altissimo immolaretur, manu aeterni Sacerdotis excusso mundanorum affectuum pulvere, & terre-

narum cogitationum remotis cineribus, totus exarlit vaporem exhalans Divini ignis non solum penetrantis, inflammantisque cordis intima, sed pertingentis usque ad exteriora corporis, & ad sensus mortalium hominum. Nam thorax, ceteraque corporis partes, quae cor ambiunt, ignem spirare videbantur, nec manibus tangi poterant, quin & dolore afficerentur, & intollerabilem ardorem persentirent: Quare per altas contemplationis vias introducta a Caelesti Sponso in cubiculum suum, & ad contemplandam aeternae Majestatis pulchritudinem admissa, divina lucis fulgore mens repercutta, intimo cognitionis sensu percipiebat, comparatione immensa illius altitudinis imam mortalis conditionis paupertatem, & miseriam, inanitatem, vilitatemque sui, & cernens fastidium celsitatis sursum, & faciem abyssi deorsum, adeo se contemnebat, seque ab aliis sperni amabat, ut semetipsum nunquam proprio vocaret nomine, atque egerret ab aliis se nominari. Affirmabat enim nihil esse in Creaturis, quod bonum esset, vel Deo placere posset, sed ex nihilo educas, & contagione labis primi Parentis contaminatas in malum semper pendere, & frequentissime in illud prolabi, nisi Dei gratia misericorditer liberentur: Ideo curandum esse, ut destruat, quod ex nostro est, ut Christus adificetur in Nobis, cujus gratia adiuti dicere valeamus cum Apostolo; vivo ego, jam non ego, vivit vero in me Christus; Etenim non solum temporalibus indigentium necessitatibus, & egrotantium corporibus sanandis, curandisque sedulo navabat operam, sed etiam aliorum animis medendis curam omnem, ac studium impendebat. Ideo & qui egrotantes in Nosocomio decumbent, & qui eam adibant his, atque aliis sanctissimis instruebat monitis, quibus, & ad peccati fugam, & ad Dei amorem impelleret.

Dialogum scribit.

§.12. Imo dilatans spatia Caritatis dialogum etiam scripsit, in quo allegorice inducens animam, & corpus peregrinationem facere statuentes, convenientesque absque dissidio iter peragere mire ostendit quanto detrimento anima carae amoris sui laqueis implicata in recto aeternae salutis itinere peragendo impediatur.

Proximo prebet documenta, & incrementa virtutis.

§.13. Sed maximo ad virtutem sequendam incitamento, & exemplo, atque admirationi omnibus erat, foeminam splendido genere natam adeo humilem, ut vilissima quaeque munera in publico Nosocomio exerceret, adeo mitem, & patientem ut alacri animo procacium fervorum injurias, & contumelias exciperet; tanta ferventem caritate, ut corpore licet infirma omnium egrotantium curae praesto esset, & quamvis divinae contemplationis dulcedine in extasim raptam frequenter a sensibus alienaretur, tamen vocata ad peragendam caritatis officia, illico surgebat, & hilari ac rubicundo vultu, veluti ex consortio sermonis Domini accurrebat, expletisque caritatis muneribus ad orationem redibat, ita

ita Deo unita, ut nullius Creaturae recorderetur, ita proximorum cura, ac animarum salutis intentata, ut sui prorsus videretur oblita.

Quam fixa mente in aeternarum rerum contemplatione, Deique amore maneret.

§.14. Nam a Deo impetraverat, ut proximorum necessitatibus sublevandis inserviens, tamen id tanta sedulitate, & diligentia praestaret, quantum alius nemo pari caritate non praeditus adhibere posset, tamen statim ac officium caritatis impleverat, ejus, cui inservierat, oblivisceretur. Itaque nulla Creaturae imago illam, quam alte corde, & mente infixam patientis Salvatoris imaginem gerebat obumbrabat, & flagrantem illam divini amoris flammam, qua cor illius suaviter aestuabat, nullus terrenus affectus, vel restinguerebat, vel minuebat: idcirco vere cum Apostolo exclamare poterat, neque mors, neque vita, neque Angeli, neque Principatus, neque virtutes, neque instantia, neque futura, neque alitudo, neque profundum, neque Creatura alia poterit Nos separare a Charitate Dei, quae est in Christo Jesu Domino Nostro. Profecto non illam aspera natura, & dissoluti, intollerabileque viri mores, quos semper patienti, & remisso animo toleravit; non contemptus, & irrisiones, dum pietatis opera peragebat; gaudebat enim, quod digna habitaret pro nomine Jesu contumeliam pati: non dura eorum, qui Nosocomio ministrabant imperia quae humili, ac lubens exequabatur: non carorum, & consanguineorum jactura, quam benedicens Domino aequissimo animo tulit: non corporis infirmitas, assiduaeque egritudines, cum enim infirmabatur, tunc potentior erat: non denique sive prospera, sive adversa: sive praesentia, sive futura a Deo avellere potuerunt, sed tanquam petra immobilis adversus furentes saeculi turbines, & frementis hostis impetus stabat, nec Caestibus donis ditata efferebatur, nec adversis concussa deprimebatur, sed perseverantissima animi puritate complectens Deum, quem semper praesentem gerebat, ad eum toto affectu se tenens, non habebat, quod expectaret, vel timeret futurum, nec in praeteritum traiciens, quod meminisset; nec in praesens respiciens, quod amaret; ideo nulla vice variebatur, nec ulla in tempora distendebatur, sed cohaerens summo, vero, & vere aeterno bono, quod solum animae diligenti illud sufficit, ejusque flagrans desiderium explere posset, in nullam temporum varietatem, & vicissitudinem ab illo se revolvebat, & ad se declinabat, vel desinebat ad alia: Nam invento, quem diligebat anima sua, tenebat eum, nec mittebat, in eo exultabat, gaudebat, gloriabatur, ejusque sanctum nomen semper gerebat in corde, semper habebat in ore, nullum majus persentiens gaudium, ac solatium, quam si dulce Jesu nomen etiam ab aliis pronuntiarum audiret.

Ex osculo mulieris contracta febre laborantis, quae Jesu nomen invocavit.

§.15. Quendam mulierem contagiosa febre in extremo vitae laborantem, & vi morbi loquendi facultate privatam sepius adhortata, ut Sanctum Jesu nomen pro-

lunniaret, statim atque moventem ora animadvertit, impetu amoris Sanctissimi nominis abrepta, sive oblita, fetidi, & pestilentis oris labia exosculata est, quorum contactu eodem infecta morbo, parum absuit, quin vitam cum morte commutaret. Sanitate deinde Dei voluntate sibi restituta nihilo fecius, ac antea nulla cautione adhibita, omnique vitae, & salutis periculo contempto, pristina erga infirmos pietatis officia alacris, & laeta repetiit. Ex abundantia enim divini amoris fonte emanabat mira illa peccatorum constantia, & animi firmitas in currenda via Domini, & sectandis semitis ejus. Nam idem semper vultus, eademque frons, & praecleara in omni actu vitae aequalitas, humilis, mitis, modesta, & misericors, humana despicens, caelestia inquirens, admirabilem suavitatem in verbis, ac moribus praeferebat, omnes ad se confugientes excipiebat benigne, amanter solabatur, prudenter admonebat, prompte, ac studiose sublevabat, una, & assidua ejus cura, & perpetua cogitatio erat Dei honor, gloria, & laus nominis ejus, vitiorum, ac scelorum destructio, peccantium conversio, animarum salus; id curabat, id fatagebat, huc referebat cogitationes omnes, & sedulam illam, quam pro corporibus proximorum sanandis, sublevandisque curam adhibebat.

1737. Verat, morbum contractum, & postmodum convalescens pristina pietatis erga infirmos officia repetit.

§.16. Plures igitur abeuntes in consilia impiorum, & sequentes semitas saeculi, orationibus, & suasionibus suis, divina operante misericordia, ad viam Domini revocavit, & potissimum illud accidit, quod fore Apostolus praedixerat, ut sanctificaretur vir per mulierem fidelem. Nam etiam Julianum Adurorum virum suum lucrata est Domino, loquens illi sanctis moribus suis, quibus eam Deus pulchram fecerat, & reverenter amabilem, atque admirabilem. Etenim primum ab eo impetravit, ut sibi in Castitate vivere liceret, deinde ipse ultro ad illam veniens, collatisque cum ea consiliis a viis saeculi recedens, induto habitu Tertii Ordinis Sancti Francisci, piam vivendi rationem instituit. Cum autem in postrema aegritudine sua, ut erat ad iram proclivis, morbi incommoditatum pertessus, tanta esset impatientia, & indignatione correptus, ut in periculo aeternae salutis versari videretur, id ubi sancta uxor conspexit, ingressa cubiculum suum oravit Dominum, qui ventis, & tempestatibus imperat, & serenitatem Caelo, mari tranquillitatem reddit, & statim ab immortali Deo obtinuit, ut tranquillaretur impatiens Mariti animus, ut procellosa tempestas sedaretur. Siquidem nondum finita oratione vir, stupentibus omnibus mutatus est, & tranquillato animo, submissoque divinae voluntati, patienterque, toleratis extremae vitae molestiis ac doloribus mortem obivit.

Virum suis moribus ad bonam frugem reducit.

Mira ejus de salute animarum sollicitudo.

§.17. Anxia autem Catharinae cura, & sollicitudo de salute animarum, & fervor ejus caritatis erga proximum pars exigua erat immensa flammae, qua in Dei amo-

amorem exarserat, & qua ex animo refluente in corpus non solum cor vicinque partes divini ignis ardore fervere videbantur, sed, in super pars illa cutis, que cordis regionem ambit, igneo robore suffusa post felicem eius obitum mortalium oculis apparuit.

Affidua in oratione.

§.18. Itaque ubi non vocabat caritas, vel aliorum precepta impellebant, ad Orationem redibat, in qua Coelestibus fruens contemplationis deliciis alienabatur a sensibus, & animae a rerum sensibilibus multum, & perturbatione libere in suavissima quiete supra pectus divini magistri recumbenti caelestia revelabantur secreta, quae intellectus humanus percipere nequit: ineffabilis scilicet divinae sapientiae modus, quo hominum aeternae consulit salutis, humanae cecitatis misera conditio, quae lacrymabili insanens aegritudine oblata sibi repellit remedia, & divina beneficia in suam perniciem vertit, vis superni amoris, gratiae sanctificantis pulchritudo, aeternae Beatitudinis gloria. Quae postea a suis interrogata, cum maxime vellet, humanis verbis exprimere nequibat, quod enim mens divino lumine illustrata conceperat, lingua carnis innodata vinculis parere non poterat, ut jam illud Apostoli usurpare posset: Scio huiusmodi hominem sive in corpore, sive extra corpus nescio, Deus scit, quoniam raptus est in paradysum, & audivit arcana verba, quae non licet homini loqui.

Qualis amoris affectus in Deum.

19. Ita igitur Beatae Catharinae assidue orationis, & caelestis contemplationis uberibus inherens caritas erga Deum, & erga proximum nutriverat, ac roboraverat animum, qui cum jam esset sequendo Deo factus idoneus, ac dicere posset caelestis sponsio traha me post te, curremus: & divinae Majestatis sublimitas ex tanta parte quantam mortali homini vis ferre licet, se se aperuisset, adeo mirabilis ille caritatis ardor excreverat, & tantum divini amoris furrexerat incendium, ut exusta omni terrena labe, atque interiori homine purgato, & sanctificato caelestis amoris ignis ex animo in corpus exundans vivus, & efficax, & penetrabilior omni gladio ancipiti, & pertingens usque ad divisionem animae, ac spiritus infirmam carnem tanto ferendo ardori imparem fere consumpsit: & jam pene solo spiritu viveret, nec in alio corporis sarcinam sentiret, quam in doloribus, & languoribus, quos estuantis amoris vis, atque impetus in eam redundans, efficiebat: unde in ea jam satis appareret quam divine dictum sit. Ego sum ignis confumens: & illud: ignem veni mittere in terram tum etiam: lampades ejus lampades ignis, atque flammaram. Pleno igitur pectore estuabat, & totis flagrabat visceribus Catharina, & animus morarum impatiens ad castissimum Coelesti Sponsi ferebatur amplexum, ut sepe amoris impetu acta cum Apostolo dicere cogere: cupio dissolvi, & esse cum Christo. Nam dulce quidem est vinculum corporis, quo ligatus est homo, & ab eo solvi non vult, illa tamen quia sciebat, quid

sibi repositum esset, & jam gustaverat primitias spiritus, concupiscebat dissolvi, & esse cum Christo, adeout, quod aliis metum, ac terrorem ingerit, ipsi gaudio, ac solatio esset, si nempe aut de vita cum morte commutanda sermonem audiret, aut si aliquos in Nosocomio morientes aspiceret, aut si sacris precibus, aut Sancto Sacrificio, quod pro mortuis offertur interesset, interna quadam latitia, & spirituali gaudio afficiebatur. Gemit enim gemitibus inenarrabilibus in peregrinatione sua recordans Hierusalem, & elevato, atque extento sursum corde, caelestem requirebat patriam, amatam Patriam, desideratam Patriam, pulchram, & Sanctam Civitatem, & Deum super eam regnatorem, & illustratorem Patrem, Dominum sponsum suum, dilectum suum, castas, & fortes delicias, beatam requiem, & solidum gaudium, unum, summum, verum, & sempiternum bonum. Gratulatur ergo aliquando solvenda esse vincula carnalium membrorum, ut acciperet indumenta, & ornamenta virtutum, ponendam esse carnem, ut coronam reciperet; discendum esse a corpore, ut cum Deo conjungeretur; migrandum esse e terris, ut ad Coelum perveniret: Felix mutatio, Sancta migratio.

In extremum incidit mortem, quod a Medicis divinitus immisit nescitur.

§.20. Verum divinae exequendo voluntati semper intenta, & solum quod Domino placitum esset, faciendi cupida, & sollicita, eique omne suum desiderium submittebat, omnemque cogitationem ad Dei voluntatem conformans vitam sibi produci non recusabat, ut per diuturna dolorum tormenta conformior fieret Imagini filii sui, quia sicut Socii Passionis erimus, ita erimus & resurrectionis. Quare inter huiusmodi suaviter adversantium desideriorum conflictus novo quodam caelestis amorisangebatur martyrio, quo factum est, ut infirma caro inusitata quadam, & gravi aegritudine, quae postrema fuit, correpta succumberet. Cum autem insolita infirmitati sananda nulla remedia proficerent; qui ejus salutis curam gerebant, ut omnia experirentur, & nihil intentatum relinquerent, convocarunt decem medicorum consilium, qui cum jaentem conspexissent, nec ullum morbi indicium appareret, perpenis causis, quibus egrotare creperat, aegritudinis symptomatibus diligenter inspectis, cum nullum ex propinatis remediis prodesset, sed tantum caelestes visiones, & Sacram Eucharistiam, qua tantummodo refecta, per quatuordecim ante obitum postremos dies vitam duxit, prostratis cujus viribus solatio, & adjumento esse cognovissent, morbi novitate attoniti quid Divinum in mirabili illa infirmitate manifeste comperientes, in eam convenere sententiam, ejus aegritudinem non humanam, nec humanis sanandam remediis, sed eam divinitus immittam, & caelesti animarum medico relinquendam.

§.21. Sexagesimum tertium aetatis suae annum agebat, cum optatum tempus advenit, quo dissolutis corporei carceris vinculis,

Pie moritur.

Miracula post mortem patata.

culis, ad optatum Coelestis Sponsi complexum libera evolare. Praesentis igitur jam sibi finem mortalis vitae instare, oculis, atque manu Coelum indigitans, quomox profectura erat, verbis illis: in manus tuas Domine commendo spiritum meum, suavissime pronuntiatis, paulo post magnitudine potius charitatis, quam morbi languens in secreto, & mentibus hominum impervio Divini amoris silentio placidissime obdormivit in Domino decimo septimo Kalendas Octobris anno millesimo quingentesimo decimo.

§.22. Ubi vero Beatae Dei familiae mortis rumor Urbem Genuensem pervasit, ad Sacras ejus exuvias in magno Nosocomio, ubi decesserat, venerandas ex omni Ordine, atque etate viri, & mulieres frequentes confluxere; ibique plerumque solatium, quibusangebatur molestiis, quibusque afflictabantur, aegritudinis medicinam, ejus intercessione invenerunt. Interea corpus ejus, quod flexile, incorruptum, rubroque colore circa cor, & vivo omnino simili cernebatur, post aliquot dies in Sepulchro in Nosocomii Ecclesia recenter constructa summa veneratione collocatum fuit. Post duo de viginti menses illo aperto, ut Sanctae Viduae corpus ad novum tumulum decentius ornatum transferretur, quo ingenti Civium multitudini, quae ad illud venerandum accurrebat, fieret satis, repositum est intra Sacelli Cancellos, quibus confertim irruentium turba arceretur: Per octo continuos dies ita permansit populorum concursu nunquam deficiente, aucta praesertim veneratione ex miraculis quae omnipotens Deus circa illud operabatur. Quibus diebus elapsis in eadem Ecclesia ad marmoreum tumulum in sublimi erectum delatum est, ubi miraculis clarum publicae Venerationi expositum, devotionis fervore erga Sacras Beatae Catharinae reliquias nunquam imminuto ad nostra usque tempora permansit: Divina Omnipotentia testimonium prodigiis dexteris suis perhibente, sibi non perire quod moritur, & mortalium mentibus indicante, quanta in gloria esset in Coelis anima hujus Beatae Viduae, cujus caro exanimis tam eximius Divinitatis effectibus in terris ornabatur.

Ejus Corpus non a Genuensibus solum, sed etiam ab aliis Populis in veneratione.

Confectis itaque super his omnibus processibus primum auctoritate ordinaria, deinde ex commissione Apostolica servato ordine processum est ad singularem examen, Decretum &c.

§.23. Itaque nedum Genuensium, verum etiam ceterorum Populorum erga hanc Sanctam Dei Servam devotio, & ad Sacrum ejus Corpus venerandum, cuiusvis generis, & conditionis hominum assiduus concursus fuit.

§.24. Cultu igitur & veneratione erga illam constanter perseverante, & post centum annorum lapsum percrebescente, post confectos auctoritate ordinaria processus super ejus Sanctitate, & miraculis, eosque in Sacra Rituum Congregatione exhibitos, expedita fuit commissio die vigesima quarta mensis Maii anno millesimo sexcentesimo trigesimo sexto ad effectum fabricandi processum auctoritate Apostolica super cultu i memorabili, & casu excepto a decretis se. re. Urbani VIII. Praedecessoris Bull. Rom. Tom. XIV.

Nostri, illoque absoluto a bo. me. Decio S.R.E. Diacono Cardinali Azzolini nuncupato Causa Relatore propositum fuit dubium, an sententia, ab Archiepiscopo Genuensi Judice delegato lata super cultu immemorabili, & casu excepto esset confirmanda, & responsum fuit: constare de casu excepto, proinde praefatam sententiam esse confirmandam, quod Decretum pia memoriae Clemens X. pariter Praedecessor Noster die 6. Aprilis anno millesimo sexcentesimo septuagesimo quinto confirmavit. Praeterea eodem Cardinali Azzolino Causae Ponente obtenta est die decima septima mensis Augusti anno millesimo sexcentesimo octuagesimo tertio facultas sciendi processum super Sanctitate vitae, virtutibus, & miraculis, ut ad Beatae Canonizationem deveniri posset. Labentibus deinde pluribus annis, ac processu post nonnullas prorogationes, ac subrogationes nondum absoluto, suffectoque in Ponentem causa bo. me. Josepho Renato Imperiali nuncupato supplicatum fuit pro concessione Officii, & Missae de eadem Beata, & S.R.E. Cardinalium Sacris Ritibus praepositorum Congregatio edito decreto a se. re. Clemente XI. Praedecessore Nostro confirmato, die decima nona mensis Septembris anno millesimo septingentesimo decimo concessit, ut in Civitate Genuensi recitaretur Officium, & celebraretur Missa de Communi Viduarum in honorem Beatae Catharinae, nec multo post eadem concessio ad totum Januensis Republicae Dominium fuit ampliata, ac tandem approbatum extitit Officium, & Missa propria de eadem Beata cum ejusdem elogio in Romano Martyrologio apponendo. Completo autem processu super virtutibus, propositoque dubio in praefata Sacrorum Rituum Congregatione, prodiit decretum affirmans constare de virtutibus in gradu heroico, quod fuit, a Nobis die trigesima mensis Maii anno millesimo septingentesimo trigesimo secundo confirmatum.

Examen miraculorum.

§.25. Absolutoque etiam altero processu super miraculis, ventum est ad illorum examen, suffecto interim in Causa Relatorem dilecto filio Georgio tit. Sanctae Mariae Transtiberim S.R.E. Presbytero Cardinali Spinula nuncupato in locum bo. me. Josephi Renati S.R.E. Diaconi Cardinalis Imperialis nuncupati viam universae carnis ingressi, in Congregatione coram Nobis habita die secunda mensis Aprilis anno millesimo septingentesimo trigesimo septimo, ex quatuor Miraculis propositis, tria sequentia fuere approbata, videlicet. Primum subita sanationis Mariae Magdalene Rizzi. Haec enim Mulier, in qua a novem circiter annis iniqua vitiatum humoris feritas defluxa ad infernos artus non minus, quam ad latus sinistrum extensa, quantum vestustate sua in latere acerbos enutriverat, acerbioresque per intervalla cruciatu exciterat, tantum in tumefactis cruribus liberam motus ademerat facultatem, jamdiu ad incurabiles amandata, quam tota nocte sanationem praecedente a lateris dolore

Z

lore seivius torqueretur, post invocati- nem Beata Catharine brevi somno correpta, lana surrexit diluculo, ac liberatrici suae gratias referens, ad consueta benevolentium officia incolumis reversa est. Tertium sanationis repentinae Mariae Franciscæ Xaveriæ Gentilis Patriæ Genuensis, quam & scorbutica agritudo a tredecim fere annis invalerat, & spirandi difficultas, convulsiones cum nervorum in pedibus attractione, ac viva lucis, omnisque rumoris intollerantia ita vexabant, ut nec ambulare, nec decumbere posset omnino nisi cervicalibus plurimis fulciretur. Quæ in spem consequendæ salutis erecta, si Beatæ exuvias coram ei datum esset venerari: voti compos facta in gestatoria sella a Beatæ visitatione Domum redux, nil hæsitans se divinitus perfectam obtinuisse salutem, domesticas scelas animosa conscendere, sedere, surgere, atque ambulare illico cepit, quibus afflictabatur morbis, undequaque depulsis. Et quartum instantaneæ curationis Blanchæ faminae in hospitali incurabili a viginti quinque annis jacentis, quæ ex antiqua femoris laxatione, artuum infernorum, dexteræque manus paralyti gravabatur, dum ad Beatæ sepulcrum toto spiritus conatu salutem flagitat, repente attractam manum extendit, & utrumque crus imbecille expedite movet, ac graditur perfectæ incolumitati restituta.

Decretum Congregationis Rituum deventi posse ad solemnem huius Beatae Canonizationem.

Præfaturæ Clementis adhibitis f. l. r. solemnitatibus.

§.26. Denique generali Sacrorum Rituum Congregatione coram Nobis convocata, propositaque quæstione an stantæ præfatorum miraculorum approbatione ad solemnem Beatæ Catharinæ Fliscæ Aduæ Canonizationem tuto posset deveniri: Cum Venerabiles Fratres Nostri S.R.E. Cardinales præfate Congregationis Sacris Ritibus præpositæ affirmative respondissent. Nos post humillimas nostras, aliorumque fufas ad Deum preces, ut in re tam gravi coelestis adiutorii lumen concederetur ex alto, die trigesima Aprilis Anno millesimo septingentesimo trigesimo septimo ad Beatam Catharinam solemnè Ritu in Sanctarum album adscribendam procedi posse declaravimus. Postea die sexta sequentis mensis Maii in Consistorio Nostro secreto a dilecto filio Antonio Felice tituli Sanctæ Praxedis Presbytero Cardinali Zondadario nuncupato præmissorum omnium, quæ in causa acta fuerant, necnon vitæ, & miraculorum Beatæ Catharinæ summam & apposite relatione facta, cum reliqui Cardinales, qui adfuerunt, idem censuissent, in publico Consistorio proxime a Nobis habito, audita per dilectum filium Gabrielem Serianum Consistorialis Aulae Nostre Advocatum diserta Oratione de virtutum excellentia, vitæque Sanctitate Beatæ Catharinæ tum etiam humillimis supplicationibus, quæ Nobis pro eisdem Beatæ Dei Servæ Canonizatione nomine totius Cleri, & Populi inclytæ Genuensis Reipublicæ porrigebantur, de re tanta, tamque arduo negotio Nos, ut oportebat, cum venerabilibus Fratribus nostris S.R.E. Cardinalibus, Archiepiscopis, & Episcopis

maturius deliberatos responso dato eodem Cardinales, & Episcopos ad implorandum elemosynis, jejuniis, & Orationibus Divinum auxilium in Domino hortati sumus. Deinde eorumdem Cardinalium, Patriarcharum, Archiepiscoporum & Episcoporum in Urbe præsentium Consistorio semipublico indicto, in quo etiam Nostri, & Apostolicæ Sedis Notarii, Protonotarii nuncupati ex numero Participantium, & Sacri Palatii Apostolici causarum Auditores vocati adfuerunt, iidem Cardinales, Patriarcha, Archiepiscopi, & Episcopi omnes Beatam Catharinam ex iis, quæ a Nobis proposita, & in processibus relata fuerant, in Sanctorum numerum adscribendam esse censuerunt; Quorum sententiis auditis Nos gratias Deo agentes, quod Ancillam suam per ministerium Nostri honorificari velle dignaretur, Canonizationis diem indicimus, omnesque interim, ut elemosynis, orationibus, ac jejuniis ad Nobis Cœlestem Spiritum Sancti gratiam in tanta re gravique negotio impetrandam diligenter, ac perseveranter insisterent, iterum adhortati sumus.

§.27. Demum rite omnibus absolutis, quæ Sanctorum Patrum autoritas, Sacrorum Canonum statuta, Sanctæque Romanæ Ecclesiæ antiqua consuetudo in re, huiusmodi peragenda præscribunt, hodie, quæ fuit dies Dominica Sanctissimæ Trinitatis in Sacrosanctam Lateranensem Basilicam decenter ornatam cum venerabilibus Fratribus Nostri S.R.E. Cardinalibus, necnon Patriarchis, Archiepiscopis, & Episcopis, Romanæque Curie Prælati, officialibus, & familiaribus Nostri, Clero Sæculari, & Regulari, ac maxima Populi frequentia convenimus, ubi repetitis pro Canonizationis decreto petitionibus a dilecto filio Nostro Nereo S.R.E. Diacono Cardinali Corsino nuncupato nostro secundum carnem ex fratre Nepote per dilectum filium Thomam Antamorum Consistorialis Aulae Nostre Advocatum, & decantatis Sacris Precibus, & Litanis, ac Spiritus Sancti gratia humiliter implorata. Ad honorem Sanctæ, & Individuæ Trinitatis, ad exaltationem Fidei Catholicæ, & Christianæ Religionis augmentum, auctoritate Domini Nostri Jesu Christi, BB. Apostolorum Petri, & Pauli, ac nostra matura deliberatione præhabita, & Divina ope sæpius implorata, ac de venerabilium fratrum nostrorum Sanctæ Romanæ Ecclesiæ Cardinalium, Patriarcharum, Archiepiscoporum, & Episcoporum in Urbe existentium consilio, & consensu, Beatam Catharinam de Flisco Viduam Sanctam esse decrevimus, & definivimus, ac Sanctarum Cathalogo adscripsimus, prout tenore præsentium similiter decernimus, definimus, & adscribimus, illamque universos Christianos tanquam vere Sanctam honorare, & venerari mandavimus, & mandamus statuentes, ut ab universali Ecclesia in ejus honorem Ecclesiæ, & Altaria, in quibus Sacrificia Deo offerantur edificari possint, & consecrari, & singulis annis memoria ipsius die

Omnibus absolutis die 16 Junii eam Seditam esse definit, assignata pro annua festivitate die 17. Septembris.

die decimaquinta Mensis Septembris inter Sanctas nec Virgines, nec Martyres piæ devotione recolere debeat.

Canonizationis plenariam cœdicit Indulgentiam.

§.28. Eademque auctoritate omnibus Christianis fidelibus vere poenitentibus, & Confessis qui annis singulis eodem festo die ad Sepulchrum, in quo Corpus ejus requiescit, visitandum accesserint, septem annos, & totidem quadragenas de injunctis eis, aut alias quomodolibet debitis poenitentis miserècorditer in Domino relaxavimus, & relaxamus in forma Ecclesiæ consueta.

Cetera ad hoc peracta solemnitate recesserunt.

§.29. His peractis Deum Patrem Aeternum, Regemque gloriæ Christum Dominum Patris sempiterni Filium, & Sanctum Paraclitum Spiritum, unum Deum unumque Dominum laudibus, & Confessionibus venerati, sacroque hymno: Te Deum solemniter decantato, omnibusque Christianis fidelibus tunc præsentibus plenaria omnium peccatorum suorum indulgentia, & remissione concessa propter Corporales nostras infirmitates, affectamque valetudinem, senilemque etatem ab eadem Lateranensi Ecclesia recessimus, remanentibus in ea venerabilibus fratribus nostris S.R.E. Cardinalibus Archiepiscopis, Episcopis, & universo Clero, & Populo, quibus præsentibus a Venerabili fratre nostro Thoma S.R.E. Cardinali Episcopo Prænestino Russo nuncupato tanquam Cardinali in ordine antiquiori in Ara maxima præfate Basilicæ, ex indulto, & de Licentia nostra solemniter Missa cum Sancta ejusdem nec Virginis, nec Martyris commemoratione celebrata est. Cum omni tam humilitate æquum est, ut Nos pro tam insigni beneficio gratias Deo agamus, & confiteamur Domino Dominorum, per quem amici ejus coronantur in Cœlis, & honorificatur in terris, & a quo gloria, & honos, & pax omni operanti bonum. Et quoniam Sancta hujus præsidium videmus, nobis divinitus comparatum, ineffabilem Dei clementiam obsecremus, ut cuius in terris voluit his nostris calamitosi temporibus gloriam manifestari, ejus suffragantibus precibus per merita, & Passionem filii sui Christi Domini Salvatoris Nostri faciem suam a peccatis Nostri avertens, nos a præsentibus hujus mortalis vitæ angustiis liberare, & in hoc sæculo Cœlesti gratia sua, & in futuro æterna Sanctorum felicitate donare dignetur.

Hærum Literarum transumptis ubique credi jubet.

§.30. Ceterum, quia difficile foret, præsentibus nostras originales literas, ad singula loca, ubi opus esset, deferri, volumus ut earum exemplis, etiam impressis manu publici Notarii subscriptis, & sigillo alicujus personæ in dignitate Ecclesiastica constitutæ munitis, eadem ubique si des adhibeatur quæ ipsis præsentibus adhiberetur, si essent exhibitæ, vel ostensæ.

Nulli ergo omnino hominum liceat hanc paginam nostri Decreti, definitionis, adscriptionis, mandati, statuti, concessionis, elargitionis, & voluntatis infringere, vel ei ausu temerario contraire. Si quis autem hoc attentare præsumperit, Bull. Rom. Tom. XIV.

indignationem omnipotentis Dei, ac Beatorum Petri & Pauli Apostolorum ejus se noverit incursum.

Datum Romæ apud S. Jo: in Laterano Anno Incarnationis Dominicæ millesimo septingentesimo trigesimo septimo, sexto decimo Kal. Julii Pont. nostri anno VII.

Dur. die 16. Junii 1737. An.VII.

Ego Clemens Catholicae Ecclesiæ Episcopus.

- † Ego Franciscus Episcopus Ostien. Card. Barberinus.
- † Ego Petrus Episcopus Portuen. Card. Orobonus.
- † Ego Episcopus Sabinen. Card. S. Clementis S.R.E. Camerarius.
- † Ego Ludovicus Episcopus Albanen. Card. Picus.
- † Ego Petrus Episcopus Tusculanus Cardinalis Corradinus.
- † Ego Georgius Tit. S. Praxedis Presbyter Card. Spinola.
- † Ego Ludovicus Tit. S. Mariae in Transiberim Card. Belluga.
- † Ego Alvarus Tit. S. Bartholomaei in Insula Card. Cienfuegos.
- † Ego J. B. Tit. S. Matthaei in Merulana Card. de Alteriis.
- † Ego Vincentius Tit. S. Petri ad Vincula Presb. Card. Petra Major Penitentiarius.
- † Ego Nicolaus Maria Tit. SS. Joannis, & Pauli Card. Lercari.
- † Ego Franciscus Antonius Tit. S. Sixti Presb. Card. Finus.

- † Ego Fr. Vincentius Ludovicus Tit. Sancti Pancratii Presb. Card. Gotti Ordinis Prædicatorum.
 - † Ego D. Leander Tit. S. Callisti Presbyter Card. de Porzia.
 - † Ego P. Aloysius Carafa Card. Tit. S. Prisca.
 - † Ego Franciscus Burgbesius Card. Tit. Sancti Silvestri in Capite.
 - † Ego Vincentius Tit. S. Laurentii in Pane, & Perna Presb. Card. Bichius.
 - † Ego Joseph Tit. S. Thomæ in Parione Presb. Card. Firrao.
 - † Ego Ant. Tit. S. Stephani in Monte Celio Presb. Card. Gentili.
 - † Ego Fr. Jo. Ant. Card. Guadagni Tit. SS. Sylvestri, & Martini ad Montes.
 - † Ego T. Card. de Acquaviva Tit. S. Ceciliae.
 - † Ego Dominicus SS. Quirici, & Julitte Presb. Card. Riviera.
 - † Ego Marcellus Tit. S. Mariæ in Ara Carli Presb. Card. Passari.
 - † Ego Fr. P. M. Tit. S. Joannis ante Portam Latinam Card. Pileri.
 - † Ego Laurentius Prior Diaconorum S. R. E. Card. de Alteriis.
 - † Ego Carolus S. Agathæ in Suburra Card. Columna.
 - † Ego Fabius SS. Viti & Modestii Diaconus Card. Oliverius.
 - † Ego Alexander S. Mariæ in Cosmedin. Diac. Card. Albanus.
 - † Ego Nicolaus S. Mariæ ad Martyres Diaconus Card. Judice.
 - † Ego Nervius S. Eustachii Diaconus Card. Corsinus.
 - † Ego B. SS. Cosmæ & Damiani Diaconus Card. Ruspolus.
- Antonius Card. Pro-Datarius.
VISA DE CURIA
N. Antonellus.
J. B. Eugenius.

Canonizatio B. Julianæ Falconeriæ Tertii Ordinis Servorum B. Mariæ Virginis Fundatrix.

CLEMENS EPISCOPUS

SERVUS SERVORUM DEI

Ad perpetuam rei memoriam.

§. 1. **H**umanum Genus, quod mortu infausi pomi primus Parens perdidit, æternus Dei Filius Christus Dominus e captivitate peccati redempturus, formam Servi ex Virginali Utero accipere voluit, atque ita Virginis Filius, & ipse Virgo Virginem sibi copulavit Ecclesiam, cujus fecunditati non obest Virginitas, sicut nec fecunditas admittit Virginitatem. Casta enim, & Virgo tota Fide, quam nulla hæresis inficit macula, nullus mendax contaminat error, Cœlestis Sponsi sui sequitur vestigia, læta numerosa prole filiorum, quos inexhausto, & nunquam senescenti partu quotidie sacri lavacri undis æternam parit ad vitam. Sterilis peperit plurimos, & quæ multos habebat filios infirmata est. Sed flos Ecclesiastici germinis, decus atque ornamentum gratiæ spiritalis, laudis, & honoris opus integrum, atque incorruptum, Dei imago respondens ad sanctimoniam Domini, illustrior portio gregis Christi Virgines sunt, quæ a carnali concupiscentia, & a corruptione sæculi recedentes, tam carne, quam mente se Deo voverunt; quæ de Virginitate suæ gloriam foris non quærentes; sed spe ad interiora raptæ carnem macerantes jejuniis, & toto desiderio ad supernam patriam anhælantibus contentæ mercede divina, laudes contempserunt terrenas; quæ vigilas in præceptis Dominicis oleum sanctorum operum in vasis habentes, acceptis lampadibus suis obviam Cœlesti Sponso iverunt, & cum eo intraverunt ad nuptias. Gaudet per illas, atque in illis largiter floret Ecclesiæ Matris gloriosa fecunditas, & licet sæculi crescat iniquitas, non desinit Ecclesiæ Sancta esse in membris, & copiosa Sacrarum Virginum prole adversus Synagogas Satanae quotidie lætari. Etenim non parit Virgines sacras nisi Virgo illa sacra, quæ desponsata est uni Viro casta exhiberi Christo. Ex illa non tota Corpore, sed tota Virgine spiritu nascuntur Sanctæ Virgines, & Corpore, & Spiritu. Fremat igitur infernalis hostis, & Sanctæ Virginitatis invidia lividus contabescat; primæ parentis victor se ab infirmis puellis quotidie victum ingemiscat, & Cœlestem hanc Virtutem, quam improbitas assequi nequit, per suos impietatis ministros infamet. Parit Ecclesiæ quotidie Virgines, quas nulla sæculi contagione coinquinatas offert Sponso suo, ut sequantur Agnum quocunque ierit, & quibus os obstruat obloquentium iniqua, & vituperatorum Sanctæ Virginitatis impudentiam confundat. Non deserit enim Deus Ecclesiam suam, neque cessat eam in diem, operans magnalia potentia suæ, nova San-

Procerium.

Aorum prole fecundare, & imbecillitati humane nova semper parare subsidia, dum in fervis suis mira proponit imitationis exempla, quorum merita, & orationes nostra vult esse suffragia. Fecit nobiscum misericordiam suam benignissimus Deus, & parvitati nostræ concedere voluit, ut Sacram Virginem Julianam Falconeriam, quæ in eadem Florentina Urbe nata est, ubi primum mortalem hanc lucem aspeximus, & quam jam antea plebi suæ in gloria miraculorum manifestaverat, nos cuncto Christiano Populo Sanctarum Virginum cultu venerandam Apostolica auctoritate decerneremus. Itaque manus ad Cœlum tollentes gratias agimus omnium bonorum largitori, qui inter multiplices tribulationes, quibus ob peccata nostra affidue affligimur, dedit nobis de Beata Virginitate virtutibus, ac meritis lætari, & sanctam ejus conversationem, & mirabilia Divinæ Gratia annunciare populis, ut cujus sacras exuvias, ac religiosas Imagines pio devotionis affectu venerantur, pari religionis ardore Vitæ Sanctitatem imitentur. Non enim beatos esse homines censendum est, si Jussis, & Sanctis carnis propinquitate jungantur, vel natali solo socientur; Sed si eorum doctrinæ, ac moribus obediendo, atque imitando coherescant. Nam sicut Fratribus Christi Domini, idest secundum carnem cognatis, qui non in eum crediderunt, nihil profuit illa cognatio; sic & materna propinquitatis nihil Mariæ profuisset, nisi feliciter Christum corde, quam carne gestasset.

B. Juliana ex sterilibus Parentibus Florentia nascitur.

Adhuc Infans manibus in Cœlum prorens nomina Jesu, & Mariæ pronunciat.

§. 2. Ex Falconeria Gente perillustri Patre nomine Clarissimo, & Matre Recordata sterilibus, atque in Senectutem vergentibus nata est Juliana Florentia tanquam premium paternæ pietatis, eo tempore in lucem prodians, quo ejus Pater Florentinæ Reipublicæ consulari potestate Princeps in Beatissima Virginitate ab Angelo Salutata honorem magnificentem Templum Deo Optimo Maximo extruendum curabat.

§. 3. Sed quoniam fastidium Nobilitatis est inter Dei filios computari, nec addere nobis quidquam ad dignitatem terrenæ originis decus, nisi contemptu suo potest; ideo Sanctorum nobilitatem, Cœlestemque Patriam ab infantia inquirens Beata Juliana, splendorem terrenæ Patriæ, & originis decus respuendo auxit, contemnendo dilatavit. Nam in ipso nutricis sinu, dum fasciis involvitur, infantiles manus sponte sua in Cœlum tendens, mutam adhuc per ætatem linguam in dulcissima Jesu, & Mariæ nomina dissolvit, scilicet ex abundantia cordis Sanctissima Nomina præferens, quorum amor tenero in pectore latebat; manibus autem in Cœlum protensis, quasi hominibus indicaret, quo stadium mortalis hujus vitæ ingressa, cursum suum, superno spiritu gubernante, dirigeret. Hinc factum est, ut puerilia omnia illius ætatis declinans, spiritualibus dumtaxat exercitationibus studeret, quibus in secretiori parte domus Anachoretarum

rum secessus imitata, sedulam adeo navabat operam, ut Beatus Alexius Julianæ Patruus unus ex Septem Ordinis Servorum Mariæ Fundatoribus, cujus exemplo, & doctrinis instituebatur, in teneris annis grandævam Puellæ Virtutem admirans, Genitrici solitus fuerit dicere, eam non Puellam, sed Angelum peperisse.

§. 4. Et quidem mentis puritatem, qua Angelicis Spiritibus assimilatur, in primis coluit diligentissime præcavens omnia, quæ eam lædere possent; tantum enim modestia usa est, ut oculos nunquam in toto vitæ cursu ad hominis faciem intuendam erexerit: Non monilium, aut vestium quærens ornamenta, sed morum, speculum, aliæque muliebris vanitatis instrumenta semper abhorruit, & ornamento crinium; quod alienæ voluntati obsequens adhibere cogebatur, spissis acicularum aculeis infixis ingeniose caput lacerebat, ne inter mundanos ornatus, amor Vanitatis irreperet, & mentem castam, ac puram, Deoque dicatam secularia desideria profanarent.

Mentis puritatem diligentem custodit.

§. 5. Decimum quartum ætatis annum agens, conspicuis sibi propositis nuptiis toto animo exhorruit purissima Virgo, probe sciens, quod mulier, quæ nupta est cogitat, quæ sunt Mundi, quomodo placeat Viro; quæ vero innupta, & Virgo, cogitat quæ Domini sunt, ut sit Sancta corpore, & Spiritu. Urgebatur blanditiis, & minis consanguineorum; Sed forte peccus, quod cœlesti Sponsi amor occupaverat, nec Mundi illecebræ, nec hominum territamenta expugnare potuerunt. Nam de sua infirmitate timens, in auxilium Matrem, & exemplar puritatis Deiparam Virginem ferventibus precibus advocat, ac deinde terrenum conjugium desiderio nuptiarum cœlestium plurimis lacrymis a se deprecatur. Adfuit Famulæ suæ Beatissima Virgo, ejusque ope, & potenti apud Deum patrocinio, in cujus manu corda hominum sunt, consanguineorum voluntatis Juliana Victrix evasit.

Sæculares respuit nuptias.

§. 6. Ut vero in futurum mundanarum nuptiarum spem omnem suis adimeret, propriis manibus sibi crine reciso, jampridem carnalibus circumcisissis desideriis, eligens abjecta esse in domo Patris sui, Sacrarum Virginum, quas Mantellatas vocant, pauperem habitum humillime petiit, exultanter obtinuit. Anno probationis exacto stetit ad Altare Domini hostia pudoris, victima castitatis, & tria solemnia vota, quæ jampridem animo conceperat, immortalis Deo nuncupavit, adstante Dei Sacerdote Beato Philippo Benitio, qui Sacrum ei velamen, quo amatoribus Mundi occultaretur, imposuit. Qui postea proxime futuri sui obitus certior divinitus factus, Florentia Perusum, ac deinde Tudertum secedere cogitans, excellentem Julianæ virtutum, & Sanctitatem compertam habens, ejus orationibus nedum Sacrarum Virginum Societatem Tertii Ordinis Servorum Beate Mariæ Virginis, quæ tum exoriebatur, sed universum

Mantellatae habitum manu B. Philippi Benitii suscipit.

Remanet in domo paterna, ut Matri inferuiat.

sum Servorum ordinem commendavit, fore prædicens, ut ipsa ejusdem Tertii Ordinis Caput, & Fundatrix, leges ei præscribendo, futura esset, simulque monens ne præ animi humilitate delatum sibi minus pertinacius recuset.

§.7. Interea devotum Deo pectus, & mens cœlesti Sponso dicata mundana quæque contemnens, & Sæcularia cuncta fastidians cupiebat elongari fugiens & manere in solitudine, ut remotis terrenarum rerum turbis in Sancta Dei contemplatione quiesceret. Sed retraxit charitas, quæ non quærat, quæ sua sunt, & lex Domini, qua filii honorem, & cultum parentibus exhibere præcipiuntur. Ideo ne Vidua Mater unica filia solatio destituta, mœrens solitaria in domo vitam transigeret, debita Parenti pietatis, & servitutis officia, quoad vixit, præstare non detrectavit. Remansit igitur in Sæculo, ut Sæculum virtutem edoceret; ibi enim adeo pie, sancteque vitam instituit, adeo bonis omnibus virtutum operibus mundo præluxit, ut complures Nobiles Virgines, ac Maritonas Sæcularibus pompis repudiatis ad Deo servendum in eodem Religioso Instituto exemplo suo provocaverit. Quin Mater ipsa sublimis virtutis, & Christianæ Sanctitatis pulchritudinem in Juliana admirata, se Filia suæ in justificationibus Domini, & sequendis Semitis ejus pie erudiendam, instituendamque dedit.

Virginitas Mantellatis Regulas scribit.

§.8. Cum autem Ancillarum Dei Societas ad eum numerum excrevisset, ut conveniens esse videretur, eis in unum Cœtum adunatis aliquam vivendi formam, ac regulam præscribi, nulla aptior ad hujusmodi grave opus explendum, ipso Beato Philippo Benitio, dum viveret præmonstrante, judicata est, quam Juliana, quæ jam imaginem secundi hominis, qui de Cœlo est, in se portabat: Hanc enim Virginitas portat, portat integritas, Sanctitas portat, & veritas. Itaque sapientiam edocita, Sapientiam vero non hujus Sæculi, neque Principum hujus Sæculi, qui destruantur, tam prudentes, ac sapientes regulas condidit, ut hujus Apostolicæ Sedis auctoritate meruerint approbari. Custos Virginitatis charitas est, locus autem hujus custodis Humilitas, ibi quippe habitat qui dixit, super humilem, & quietum, & trementem verba sua requiescere Spiritum suum. Itaque Ancilla Dei pede humilitatis ad sublimia virtutum ascendens, quanto magis in Sanctitate proficiebat, tanto magis se humiliabat in omnibus, ut coram Deo inveniret gratiam. Defuncta igitur Matre, a jugo piæ Servitutis libera, nudis pedibus, sine ad collum alligato, ad Sanctimonialium, quas ipsa instituerat, domum convolvavit, ibique coram omnibus genuflexa, quæ omnium erat Mater, tanquam admississima Serva, ut in eorum consortium admitteretur, humillimis precibus efflagavit. At vero Sacra Virgines profundam Magistræ suæ humilitatem, & sublimem virtutem admirata, unanimi consensu ei Monasterii Regimen detulere; quod

ipsa invita, & reluctans, sed tandem Superiorum cedens iussibus, suamque submittens voluntatem accepit, tantumque oneris ob humilitatem recusatum, ex obedientia susceptum prudentia gessit, charitate administravit.

§.9. Nam corde humilis, verbis gravis, animo prudens, loquendi parcior, orandi studiosior, nunquam otiosa, aut operi manuum intenta, solita quæ Dei sunt, non quæ Sua, quærere, offendere neminem; juvare omnes, fugere jactantiam, rationem sequi, amare virtutum, facta est forma sui parvi gregis instruens verbo & exemplo. Etenim frequenter filias suas monere solebat: Deiparam Virginem præ oculis semper habendam esse tanquam perfectissimum Virginitatis exemplar, in quo velut in Speculo refulget species castitatis, & forma virtutis. Hinc sumenda exempla vivendi, ubi expressa magisteria probitatis quid corrigi, quid vitari, quid tenere oporteret, ostenderent: dolorose earum Matri, Dei scilicet Genetrici, ut similes efficerentur, amandam esse potius domum luctus, quam domum convivii; spernendam esse vestium vanitatem, ut Beatæ Virginis religioso habitu digniores fierent: militiam esse vitam Hominis super Terram, ideo semper ad pugnam paratas esse debere; Amatorum Mundi irrisiones, & obtreptamenta, quibus Fœminæ Deo dicatæ impetuntur, animæ lucrum æstimanda esse, ideoque Apostoli verba placere, Christi Servus non essem: recte ab eis factum non semper ab aliis laudatum iri; malum autem magis in Mariæ Ancillis, quam in ceteris mulieribus exaggerandum fore pro certo haberent: otium ut pestem fugere, & aliquid indeclinenter operari curarent; Vacuum enim, desideriosumque pectus vanis cogitationibus, & diabolicis insidiis patere: arbitrum mentis non hominem, sed Deum quærendum; Mundi plausus declinandos esse; non a creaturis, sed a solo Deo in afflictionibus solatium, in recte factis laudem, ac præmium expectarent: nihil arduum, ac insolitum sine prævio, maturoque consilio aggrediendum, humaneque prudentiæ dictamen respiciendum esse, ubi divinæ legis præscripto adverteratur: charitatem vero, quæ nulli inimica, omnibus Mater est, inter Sorores ita servandam esse, ut nulla divitum, vel pauperum, nulla nobilium, aut ignobilium, nulla denique personarum discretio fieret. His, atque aliis fidelis, & prudens Dei Ancilla, quam constituerat Dominus super familiam Matris suæ, assiduis virtutum documentis ad currendum in via Domini filias suas muniebat.

Sacrarum Virginitatis Monasterium ingressa alias verbis, & exemplo edocet.

Humilitate, ceterisque virtutibus excellit.

§.10. Ipsa autem luce suarum virtutum omnibus præibat, & angelica quadam modestia, admirabili mansuetudine, singulari animi demissione secum ad Deum alias rapiebat. Memor verborum Christi Domini, qui fecit, & docuit discipulis suis, qui major est in vobis, fiat sicut minor, & qui præcessor est, sicut ministrator;

In divinarum rerum contemplatione noctes pene integras impendit.

Penitentia operibus corporis sum in servitum redigit.

tor: quas dignitate anteibat, honore sibi præferbat, humillima quæque Monasterii munia obibat, infirmas omni officiorum genere fovebat, aliarum voluntati obsequabatur, molestias patienter ferebat, consilia libenter auscultabat, stabilis in fide, humilis in timore, ad omnem tolerantiam fortis, ad sustinendam injuriam mitis, ad faciendam misericordiam facilis: amabat paupertatem, prosequabatur obedientiam, custodiebat Virginitatem, adeo Religiose, ut ad extremos usque digitos Sorores suas manicatas incedere voluerit ipsa vero adeo verbis, vultu, habitu, incessu modesta fuit, ut externa corporis species simulacrum esset mentis, humilitatis forma, imago integritatis.

§.11. Justitia nostra non cruciatibus delectatur Deus; sed contra illecebras Sæculi, contra rebellantis concupiscentiæ impetus, contra minaces fremitus invisibilium inimicorum non corporis fortitudine, nec carnis est saturitate certandum: Cum hoc maxime hominis interiora corrumpat, quod exteriora delectat: & tanto fiat rationalis anima purgatior, quanto fuerit substantia carnis afflictior. Itaque hæc Beata Virgo, quæ fuit una de numero prudentum ducta a Spiritu Sancto in desertum penitentia severum hunc vitam tenorem a primis adolescentiæ annis ad mortem usque constanti in proposito voluntate retinuit. Sive frigus hyemale glaceret, sive calor arderet æstivus, rudi semper, vilique panis reliquum corpus induta pedibus nudis incedebat. Vino a pueritia abstinuit, & si quando eo uti vel obediencia, vel necessitas cogeret, ita aqua diluebat, ut omnem prorsus Vini saporem adimeret: Crura, & brachia nodosis funibus, virgineo autem lumbos aculeata, ferreaque zona tam arte constrinxerat, ut ad eam e defuncta corpore extrahendam super indutam carnem rescicare necesse fuerit: Aspero cilicio vestiebat corpus suum in servitum redigens, & quotidianas insuper addebat flagellationes, ut pene exanimis quandoque deficere videretur; præsertim feria qualibet secunda durius carnem suam jejunis, flagrisque affligebat, offerens se Divinæ justitiæ pro animabus in igne purgatorio detentis hostiam placationis per meritum unius mediatoris Domini nostri Jesu Christi. Feria vero quarta, & sexta in Christi passionis memoriam ab omni semper abstinuit cibo, cœlesti Eucharistiæ panem dumtaxat refecta, singulis autem sabbatis in honorem Beatæ Mariæ Virginis, quam ejus sectando virtutes impense coluit, modico tantum panis fructu, & frigida aquæ potu corpus sustentabat; reliquis autem diebus, vilissimis cibis usa est, & quibus non famem satiaret, sed mortem repelleret.

In divinarum rerum contemplatione noctes pene integras impendit.

§.12. Discipula autem Divini Magistrum qui manens in Terris, non habebat, ubi caput reclinaret, super nuda humo, & ubi aliquantulum agro corpori indulgendum esset, rudi super stœrea somnum brevissimum capiebat, reliquum vero noctis

in divinarum rerum contemplatione, præcipue vero in Christi, ejusque Sanctissimæ Matris doloribus meditando impendebat, quos tam ardenti perferendi desiderio incensa fuit, ut ab eadem Dei Matre poenarum, quas in unigeniti filii morte passam fuit, particeps fieri jugiter efflagaret, cupiens se passionum Sociam esse, ut esset & consolatio; Nec abnuvit votis Ancillæ suæ Regina Martyrum, tantumque dolorum, tamque acrem sensum ei a Filio impetravit, ut veluti cruci affixa quandoque pene mori videretur, atque in ejus castissimo pectore, & poenarum acerbitate, & amoris divina dulcedine alternante dicere sæpe consuevit traditur. Nemo de corde meo rapiat amorem meum crucifixum.

§.13. Spiritualibus igitur absentia, & penitentia armis munita, quibus vitiorum omnium incentiva exciderat, ingressa est generosa Virgo ad pugnam, contra infernales nequitias, contra antiquum Serpentem irreconciliabilem humani generis inimicum: siquidem invisibilis Hostis filiorum Adam, qui simulante invidia livore primo homini gratiam datæ immortalitatis eripuit, non destitit, & occultis insidiis, & aperto bello Sanctissimam Virginem per plures annos impetere, ut a Sancto Virginitatis, & Religionis proposito averteret, & eadem ruina, qua ipse perditus est, involveret. Modo enim impurissimis suggestionibus purissimam Sanctæ Virginis mentem polluere, modo terribilibus spectris fortissimum animum terrere tentavit, modo crudelissimis ictibus efferatam rabiem, ac furorem suum in eam effudit. Quadam die cum castissimum pectus totis infernalis nequitie viribus expugnare aggressus esset, & vehementissimo ejus incursum virgineam mens turbaretur, & jam humana nutaret infirmitas, subito Dei offensæ horrore correptam, & impetu Divini amoris actam ex imo pectore serunt exclamasse: Exple Domine, exple sitim crudelis hostis, meque in Infernum deice, æternum cruciabor quidem, sed te non offendam.

Frustra diaboli insidiis impetitur.

§.14. Nihil igitur veteres profuere artes, nihil profuit infernalis astutia, sed irriti ceciderunt Diabolici conatus, & virgineum pectus Divina gratia armatum infernalibus tela ferire non potuerunt: ut enim potentis inimici tutius superaret insidias, & frementis hostis facilius repelleret impetus, Deo per Orationem, quam ad decem usque, sæpe ad viginti, nonnunquam ad viginti quatuor horarum spatium protraheret, frequentissime uniri studebat. Ex intima autem cum Deo unione factum est, ut tam immenso Divini amoris flagrare incendio, ut extremo in Dei offensam exardescens odio ad solum peccati nomen tota contremisceret; quin imo quadam die sceleris cujusdam narratione audita tanto perculsa dolore est, ut prope examinis corruerit.

Infernalis hostis conatus assidua oratione superat.

§.15. Flagranti autem charitate, qua Deum amabat, complectebatur & proximis, quos a Divinis offensis avertere sedu-

Alios a vitis, & peccatis avocare studet.